

פרשיית השבוע

מגזין להגות והסברה יהודית

על השולחן

הרב אברהם ישראל פרידמן

המורה הסורר..

הרהורים חינוכיים בסוגיית "בן סורר ומורה"

המפגש בין ההורים למחנך ב'אסיפת-הורים' הוא בבחינת "המחנך ממאדים וההורים מנוגה". המחנך פורס, אולי בעדינות-מה, את מעללי יענקי, הבן-יקיר, זאת לצד מחמאות קלות - והוא פוגש בהורים מופתעים כאילו באה השמש בצהריים. כאלו שבטוחים כי המלמד התבלבל בין יענקי שלהם לזה של משפחת שפומברסקין מהקומה ראשונה. 'הכחשה הורית' בעגה המקצועית.

ההורים, שהבן הוא חלק מהם, ה"כרעא" (רגל) שלהם, מתקשים לשמוע דברי ביקורת ושלילה על-עצמם, ובאותה מידה גם לא על בנם, שהוא חלק מהם. יעשו אפוא הכל כדי לחפות עליו ולהגן עליו. פשוט ה-כ-ל.

והנה כאן התורה מציינת הורים חריגים בנוף: אלו שמעזים להסתכל למציאות ישר בעיניים ולטפל בבנם הסורר. הם יודעים - הייטב יודעים - כי הוא "סורר", ולא מעלימים טביעות-אצבע. הם משתדלים להיות

אובייקטיבים ולטפל בטעון טיפול למרות שהבן הוא בעצם ה'מראה' שלהם.

עוד מילה כה-חשובה בהקשר זה בה האיר את עינינו ידידנו הרב יוסף מיימון שליט"א: בתחילה נכתב המילה "מורה" בכתיב מלא, אולם בעדות ההורים נאמר בלי ה-ו: "מרה". בעולם הדקדוק זה אומר שזה חלש יותר.

ההסבר נראה כך: כשההורים נדרשים לטפל עניינית במחדלי הילד, הם צריכים לטפל בהם בצורה קרה ויבשה. טיפול, כשמו כן-הוא. אולם בכל הקשור לילד עצמו כאן צריך להתרפות. בהקשר זה כן צריך 'הכחשה הורית'. הבן צריך להרגיש בן אהוב בלי קשר למעשיו. הוא אותו בן. אלא שהתנהגותו טעונה טיפול וריפוי. "יתמו חטאים, ולא חוטאים" (ברכות י, א). כאן המעשים לא משחקים צד. "בננו זה", בכל מחיר.

"אבא עוד מעט יגיע, והוא..".

את המשפט הזה שומעים רבבות ילדים רגעים לפני השינה, כשהם מתעקשים שוב ושוב לקום. לא בטוח שהאיומים של אמא עוזרים, אבל מה שבטוח שהאב עשוי להיתפס כזה שאחראי על גזרת ה"מקל" המצליף

צורה: אורי דביר

בבית - הוא הסמכותי, השוטר המאיים; האם בדרך-כלל על תחום ה"גזר" - התחום הרך, הפייסני, הנינוח. כשזה כך אין מלכות נוגעת בחברתה כמלוא-נימא. ויש לזה כבר סימוכין בסוגיית כיבוד אב במסכת קידושין.

אבל כאן, כמה מעניין, התורה מציינת ש"וייסרו אותו" - גם האם שותפה אפוא בחלק של ה"מקל" (כמובן במקרים חריגים, כשהוא נדרש). ללמדך שאין אפוא מונופול על התחומים. טוב אם האם תלך לעיתים במידת-הדין, ואילו האב שיהיה רך ונעים. אימהי-משהו. אמפתי ומחבק. מותר. זה אפילו בריא.

... ברכה רוחנית וקדושה אלוקית שופעות על נשמת שומר השבת, המכשירות אותו להיות עובד אלוקים באמונה גם במשך כל ימי השבוע. "יברך אלוקים את יום השביעי ויקדש אותו".

"לא ניתנו השבתות לישראל - אלא לעסוק בהם בדברי-תורה. הפסת מרוצת החיים החמריים השוטפים, אחת לשבוע, נותנת לאדם אפשרות התבוננות גם במה שמעל לצרכי גופו הקטנוניים היומיומיים על-ידי עסק בתורת ה', ויכולת להתעלות רוחנית להתרוממות לידי קרבת אלוקים - תכלית כל חי." אם תשיב משבת רגליך עשות חפצין ביום קדשי.. וכבדתו מעשות דרכיך; אז תתענג על ה"ה" (הגאון רבי משה-חיים שלנגר, סוף ספר 'שבתם של ישראל')

נועם הנשמות

פרקי ערגה לשבת קדש

הפנקסו של החנוך

דילמות הינוכיות אקטואליות

“עיקר החינוך - בבית!”

חמשנתו החינוכית של כ”ק האדמו”ר מסדיגורא צוק”ל

א. י. פ.

... בפרט בדורינו שמחנכים את הדורות מתוך נעימות ומתיקות ומתוך אהבה, ומקיימים המצוות מתוך אהבה, והרי זה שייך לחנוכה, שגם אתם מדליקים נרות, ויש להדליק הנשמות מתוך אהבה ונעימות, וכך יגדלו בע”ה באופן שהשרשים יהיו חזקים, וכל הבנין שלהם יהיה בנין חזק.

התלמידים הם בגדר של “טופח על מנת להטפוח” - מה שמחדירים בהם מתוך אהבה, הרי זה שווה עשרת מונים ממה שמחדירים מתוך פחד ויראה, והאחריות הוא אחריות גדולה, שכן על ידי מה שמחדירים בתלמידים אהבה בתורה ובמצוות, יהיו בטוחים בע”ה גם לעתיד שכאשר יגדלו לבחורים וגם לאברכים שיגדלו באופן הראוי. (מתוך דברות-קדשו למחנכי ת”ת שטפנשט - אלעד, מתוך גיליון הזיכרון ‘אבל יחיד’ שיצא לאור ע”י מוסדות שטפנשט עם מלאות ה’שבעה’)

מספר המנהל החינוכי של ת”ת שטפנשט באלעד, הרב מנחם וייס שליט”א: זכורני, לפני 3 שנים, היה בתלמוד תורה תלמיד כבן 12, שבאסיפת צוות חשבנו שעדיף לתלמיד זה לעבור למסגרת מחוץ לעיר עם תנאי פנימיה, ההורים קיבלו את זה קשה, וביקשו שהרבי זי”ע יכריע בענין, נכנסנו לרבי ההורים ואנוכי, הצגתי את הענין, הקשיים והעצה לשלוח את הילד למסגרת מחוץ לבית, הרבי זי”ע השיב, אין כמו חינוך הילד בביתו אצל הוריו, זה

המקום הטוב ביותר, וההורים הם המסוגלים לתת לילדיהם את הטוב ביותר, ופנימיה זה בדיעבד שבדיעבד.

אבל הוסיף הרבי: “אינני מכיר את בנכם, ואם המנהל חושב כך אולי באופן נקודתי ובמקרה הזה כדאי לשמוע למנהל.”

לשאלת המנהל החינוכי כיצד שייך להעניש בלית

תלמודא

מושג תלמודי אחד

“הרדמה כללית - סכנה”

זכרתי ימים מקדם: בשעתו, לפני קרוב לעשור וחצי, חיברתי קונטרס נחמד בנושאי רפואה והלכה. ביקשתי אז לפנות לפוסקים ידועים במטרה שיעבירו את שבט-ביקורתם על הדברים, שנכתבו לאחר דילמות שנקלעתי אליהם במהלך שבתי ימים מספר בתחומי בית-החולים.

אחד השאלות נגעה בסוגיית “הרדמה כללית בהלכה”. השאלה היא: האם אדם שעבר ניתוח בהרדמה כללית, מחויב לברך לאחמ”כ הגומל כדרך מי שניצל מן הסכנה (וכדברי הגמרא בברכות נד, דארבעה צריכים להודות, יורדי הים וכו’). שורש השאלה היא: שבמקרים קיצוניים המורדם בהרדמה כזו לא קם חלילה, וממילא נמצא שהרדמה כללית היא מקום של סכנה.

ברם, יש לתלות שאלה זו בחקירת הבאור הלכה (סימן רי”ט) האם כל “יורדי הים” מברכים הגומל. יש דעות שרק אם חוו סכנה של ממש חייבים בכך, כגון שהגלים סערו ואיימו עליהם, אך אם רק הפליגו בים (שזהו מקום עם סיכונים - לא סכנה) אין מברכים. אולם הדעות החולקות סבורות שכל ירידה לים היא בגדר “מקום סכנה”, ואף במקום שבפועל לא הייתה סכנה ממשית - הרי שעצם מציאותו זו מחייבת בברכה.

שיגרתי את הצדדים להגאון המופלא רבי זלמן נחמיה גולדברג זצ”ל (ספר-תורה מזהלך שנסתלק השבוע לעולמו למרבה צערנו וכאבנו) והוא השיב לי במכתב ארוך ומנומק, שם העלה בראשית דבריו מדברי הרמ”א והמחבר שנחלקו עם ההלכיים בדרך מברכים אף אם אין סכנה בה כלל (כדעת המחבר). והוסיף וזהכיר כי “זוכרני שבילדוטי ספרדים שהגיעו מת”א לירושלים בירכו הגומל”. אולם הזכיר את דעת הגר”ע יוסף שאין מברכין משום שאין בכך שיעור פרסה.

והציע הגר”נ גם לדעת הרמ”א סברה אחרת: דהנה הרמב”ם פסק שחולה שיש בו סכנה עושים לו גם מה שלא צריך לרפואתו. והקשה הרמב”ן שמצינו ביולדת דמביאין לה שמן דווקא בשניתי. ויישב המגיד משנה דילולת אינה נחשבת במצב סכנה שכן אין אחת מאלף מתה מחמת לידה. והביאו בשם הר”ח דיש חולה שיש בו סכנה שמוותו לו הכל בשעה שאין רפואה לרפואתו אולם כאשר הסכנה ייחודית כגון אחזו בולמוס, אין היתר אלא מה שיעביר לו הסכנה - האכילה, חואל שאר הדברים. וכן ביולדת וכתב, שבהיות ואנו רואים כי יולדת מברכת הגומל, רואים אנו כי כדי לברך הגומל אין צריך שיהיה חולה במחלה מסוכנת - אלא כל שיהיה במצב סכנה אם לא יטפלו בו כראוי - הרי יברך.

מעתה, כנ”ל יש לומר לגבי חולה זה שנפל למשכב והורדם הרדמה כללית, שאמנם “מצב סכנה” (אם לא יטפלו כראוי) כבר הוא עילה לברך ברכה זו. ועיין.

ברירה, אמר: בדורינו צריך שיהיה העיקר ימין מקרבת, וכאשר יש הכרח של עונש צריכים לומר לתלמיד בנועם, עכשיו אתה נשלח מחוץ לכיתה לפי שעשית מעשה זה, כדי שמחוץ לכתה תחשוב האם עשית טוב, והאם אתה הולך בדרך טובה, וכיצד הוא חושב שיוכל לשפר את הדרכים. לשאלת המנהל האם כאשר כלו כל הקיצים מותר לשלוח הביתה ליום או יומיים, אמר: אכן זה אפשרי, אבל בתנאי שיהיה שיתוף פעולה עם ההורים, אבל אסור לשלוח הביתה לפני שההורים יודעים על מה הוא נשלח, ואז לפעמים הילד לא מספר, והוא יכול להגיד שהוא מרגיש לא טוב. ולפני ששולחים הביתה טוב לשלוח מחוץ לכתה, אבל לא שישתובב בחוץ, שלא יתבייש בפני אחרים, אלא שיהיה בחדר המורים וכדומה. דבר זה ודאי שצריך להיות גם אופן של הענשה, שלא יהיה בכלל חושך שבטו שונא בנו, צריך שיהיה גם שבט מוסר, יחד עם ימין מקרבת צריך שיהיה גם שמאל דוחה.

פעם היה עונש לכתוב דבר אחד עשרות פעמים, ואם אי אפשר לעשות עונש זה כי הילד יכול לרמות, צריך לבחון אותו על סכום פסוקים וכדומה, שלא יוכל לרמות.

הנה יש הרבה שבאים לעולם הזה, ואין רואים איזה פעולה שפעלו בעולם הזה לתועלת העולם, וכמו שפירשתי במה שנאמר בפרשת בראשית ונח, שמנו שם העשרה דורות שמאדם ועד נח, ומנח ועד אברהם, ונאמר שם שמות אנשים, ושמות אביהם ובניהם, אבל בכל דור נאמר עוד ‘וילדו בנים ובנות’, ולא נתפרש שמותם, כי יש אנשים שהם חיים מתוך מעוף להועיל איזה דבר לעולם, ושמן מפורש בתורה, א

בל יש אנשים שחיים באופן של וילדו בנים ובנות, שאינם מועילים לעולם באיזה דבר, אבל האדם צריך שיהיה לו כסדר מעוף ושאיפות, תלמיד בת”ת ובישיבה שאין לו שאיפות, הרי שסופו יהיה בגדר וילדו בנים ובנות, שלא יועיל מאומה בעולם הזה, אבל מי שיש לו מעוף ושאיפות לגדול בתורה ומפוסקי ההלכה, ויש לו שאיפות להועיל לעולם, אז יגדל. ואמרת לפרש מה שאמרו במסכת ברכות (נה), אמר רבי זעירא, כל הלן שבעה ימים בלא חלום נקרא רע, ויש להבין מהו הרעה במי שאין רואה חלום, וכי יש חיוב לחלום, אבל באמת שאכן כן הוא, על כל אחד שיהיה לו חלום, שיחלום שיהיה גדול בתורה ובחסידיות, לבנות מוסדות תורה וחסד, אני אפעל עבור הכלל ישראל לבטל כמה גזירות ולפעול טוב, על האדם לחיות מתוך שאיפות.

אנשי העשה

סיפור יהודי לשלחן שבת

שקל אחד..

סיפר הגה"צ רבי אהרן טויסיג שליט"א: נעימות המידות של דודי רבי חיים ברים זצ"ל הייתה נדירה ומיוחדת במינה. הוא נכנס לנפשו ולליבו של הזולת, ממש חי אותו, ועל כך ידע איך להתנהג עמו, ואיך לרומם את רוחו.

היה לו מנהג קבוע, שכאשר היה נוסע במונית היה נוהג להוסיף לנהג שקל-שנים יותר ממה שהראה הצג של המונה. והסביר את מנהגו: "נהגי המוניות טובלים מתדמית שלילית. גם אם פה ושם יש בהם כאלה המתנהגים באופן שמצדיק את התדמית השלילית, ההכללה עושה עול לרבים מהם. אבל נחשוב רגע: מה יוצר את התדמית השלילית הזו? התשובה: העובדה שאנו נוטים להתייחס אליהם

במבט שלילי, יוצרת אצלם דימוי עצמי נמוך, וההתנהגות שלהם היא בסך הכל תוצאה וביטוי לכך. האדם אומר לעצמו: 'אם כך חושבים עלי - אתנהג בהתאם'. במקום להראות את הצדדים החיוביים שלו, ובמקום לנסות לשנות את הצדדים שאינם חיוביים במידה וישנם - הוא מקבע לעצמו את התדמית שלו, כפי שהיא רווחת בעיני הציבור. הוא כה מתוסכל מהדימוי שלו, עד שהוא מוצא לנכון להוכיח לציבור שהם צודקים...

לכל זה יש פתרון פשוט: על ידי שמגביהים את הדימוי הנמוך שלהם. ואיך עושים זאת? קודם כל, על ידי יחס מכובד ומכבד נוטעים בהם הרגשה שאינם נחותים. וכשהדבר בא ממקום אמיתי, זה מחלחל ומשפיע. אחת הדרכים הסמליות היא על ידי מתן תוספת של שקל-שנים מעבר למחיר הנסיעה, כמחווה וביטוי להערכה."

סיפרה בתו של רבי חיים:

"פעם נסענו יחד במונית, וכשהגענו למחוז-חפצנו, הראה צג המונה שלושים שקלים. הושיט רבי חיים

לנהג שלושים ואחד שקל. אמר לו הנהג: "סליחה, הרב הביא לי שקל מיותר...". אמר לו רבי חיים: "זה לא מיותר! שלושים השקלים הם עבור הנסיעה, והשקל הנוסף הוא עבורך, לאות הערכה...". הנהג התפעל מהמחווה הקטנה של הרב הצדיק, והם נפרדו לשלום.

"לאחר כמה שבועות", ממשיכה הבת, "ניסיתי לעצור מונית במשך זמן רב, אך לא היו מוניות פנויות. לפתע עצרה לידי מונית, הנהג פונה אלי ואומר לי: 'דעי לך, האמת היא שאין לי פנאי כעת, אבל אני זוכר אותך מהנסיעה עם אביך, את זוכרת שהוסיף לי שקל? איזה צדיק! תכנסי למונית, אסיע אותך, על אף שבאמת אין לי זמן כעת...'. בדרך אמר הנהג: 'דעי לך השקל הבודד היה שווה בעיני פי מיליון יותר משלושים השקלים, כי על ידי זה אביך הראה לי, שהוא מבין שנהג מונית הוא גם כן אדם...".

צא ולמד, היאך אדם יכול לרומם את השני בשקל אחד...! ללא מאמץ רב, בהשקעה כספית של שקל אחד, של מילה אחת, של חיוך אחד, אפשר לחולל שינוי בבני אדם.

(מקור: ספר 'כבודם של ישראל')

לפסגות לא ידעם עיט, אזי היקום הרוחני האישי שלנו יקרוס לתוך עצמו, וניכנס לאיזשהו חור שחור של חושך ענן וערפל. האמת היא ככל הנראה שונה מעט. ואסביר.

הרבה ר' בונים מפשיסחא אמר פעם: לו היו מציעים לי להתחלף עם אברהם אבינו לא הייתי מסכים. וכלום, מה יצא לקב"ה שיהיה שני אברהם אבינו בעולם... האמרי-אמת מגור הציע פעם לבנו לראות מלאך, וכדוגמא למלאך הראה לו את אחד מטובי הבני עליה. בהטעימו: מה מהותי של מלאך? מי שעושה את רצון קונו, ותו לא. גם הוא כך!

ככל שההתקדמות תהיה קטנה ומזערית, אך עם הרבה הכנעה וביטול, כך יהיה זה מלאכה המתקיימת בסיעתא דשמיא. אמנם, צריך לשאוף לגדולות, ואנשים רבים פורחים על ידי השאיפות הגבוהות מעל גבוהות, ומשיגים גדולות ונצורות. אולם, מי שפעמים רבות מדי, חש בקונפליקטים פנימיים, ככל הנראה מתאימה לו יותר, הדרך של הכנעה וביטול, ומה שמכנה בעל החובת התלמידים 'השקטת המחשבה'. להתרכז בקבלה אחת, ולהשקיע בה את כל הכוח והמוח, הלב והנשמה.

המשך בשבוע הבא

אבישי פרי: אני רוצה להמחיש משהו בהקשר זה דווקא מנקודה תלמודית שמתאימה יותר למדור 'תלמודא' (וראיתי שנגעו בזה שם בשבוע שעבר). יש הלכה בהלכות שבת שצריך "מלאכה המתקיימת", אולם יש מלאכות שבמהותם הם "לא מתקיימת". ולמשל הבערה או בישול מים, שבהם לכאורה אין שום קיום למלאכה לזמן ארוך. אבל היא הנותנת, משום שהמלאכה במהותה נועדה לקיום זמני. זוהי צורתה - אבל בשעת קיומה, הקיום שלך מאה אחוז. בשעה זו היא "מתקיימת" לחלוטין. (בשונה מכתובה על אבק וכדומה שהמלאכה עצמה עראית ולא יסודית).

זה בדיוק מה שקורה באלול לנוער מחד, ולנו "הקרובים לצלחת" מאידך. באלול הקומקום מבעבע. רותח. מאה-אחוז. זה לא אחוז אחד פחות בגלל שביום שאחרי יש הצטננות, מטבע הדברים. בימים של אלול זו "מלאכה המתקיימת". זה לא פחות "מתקיימת" בגלל שהקיום שלה פעמיים רבות, זמני.

ר' יעקב לודמיר: אתה מטבע הדברים מסתכל על זה, בזווית מקובלת ונדושה, כביכול ישנם אי-אלו שיאים רוחניים בעולמנו שעלינו לכבוש - בכוח או במוח, או בשניהם יחד - ובלא שנרקיע שחקים,

שיחות לילה

שיח יהודי פורה בעבודת ה'

הקומקום המבעבע

הרב לודמיר: הזכרת בשבוע שעבר את הנוער שמגיע ל'סליחות' כל לילה בחצות והוא מבקש זיכוכן ופתיחת דף-חדש. ומה אחרי? אתה בטח עוקב יותר ממני: זה מחזיק מעמד, או שזה טרנד של אלול שנגמר בימים שאחרי?

אבישי פרי: ר' יעקב, את השאלה הזו עצמה אני גם שואל גם על עצמנו: מה עם "היום שאחרי"? האם כולנו מחזיקים חזק ברגעים הנעלים של הימים הנוראים. הרי הכל מתרסק כי "לא נודע כי באו אל קרבנה"...

לתשומת-ליבכם! מהדורת הדפוס מצומצמת! ניתן לקבל את הגיליון למייל ללא תמורה

בשליחת דוא"ל לכתובת: abyisrael@gmail.com

זוג או פרט

הגר"ם טולידאנו - אב"ד ירושלים

זוגיות וזיגזגיות..

"כי תצא למלחמה, וראית אשת יפת-תואר וחשקת בה, ולקחת לך לאשה". התורה בראשית פרשתנו מתארת דרדור מחריד של היוצא למלחמה. מה פרשה זו מלמדת אותנו לסערת החיים - בייחוד לחיי הנישואין?

התורה, מצביע הגאון הרב מאיר רובמן, ראש ישיבת 'תפארת ישראל' בחיפה, בחיבורו 'זכרון מאיר', עוסקת בגדולי האומה. וחרף זאת, בשעת צר ומצוק גם אנשים בדרגה רוחנית נשגבה כזו עלולים חלילה להידרדר לש אול-תחתיה. ולמה? כי האדם יצא מהמסגרת החברתית/ המשפחתית הנוטרת עליו מעשיית הרע. בייחוד שמדובר בשעת מלחמה שאופייה הוא חוסר מסגרת מסודרת, אזי הבלבול יכול לאפוף את האדם והוא עלול לעשות מעשים שלא ייעשו. (יש להוסיף ולחדד זאת לאור דברי הרמב"ם בספרו יד החזקה בהלכות מלחמות שכתב שבזמנים מסוימים מותר לכובשי הערים ללעוט ממאכלי טריפה - דבר שמלמד אותנו על חציית המסגרת הרגילה המאפיינת מלחמה).

דומה, שלא בכדי נוקטת התורה בלשון "כי תצא" ולא בלשון "כי תלך", ללמדך כי היציאה עצמה טומנת בחובה סכנה עצומה. נטישת המסגרת יכולה לדרדר את האדם לעברי פי-פחת. זאת רמזה תורה גם בקבעה: "כי תצא למלחמה" - עצם היציאה מהמסגרת כבר מכניסה האדם למלחמה תמידית בינו ליצרו והשמירה החברתית ממנו והלאה.

מורי ורבי בשיבה, רבי שמואל קובר זצ"ל, תמיד התריע בפנינו על הסיכון המצוי בעצם היציאה מבית המדרש המזמין בלבול הדעת. ובמה דברים אמורים? בראשית ימי הנישואין ישנו פיתוי לא להתקבע על מסגרת לימודית רגילה. ל'כולל' מסודר למשל. הדבר הזה עלול להיות בעוכרם של שני בני הזוג. שכן ימים אלו של תחילת הנישואין, כמו בימי 'אלול' שנועדו לשיפור וחינוך המעשים, הנם ימים שבו האדם קובע מסגרת אותה ייראה כ'מודל' לעתיד ארוך - טווח. כאן הוא מכוון את שאיפותיו הגדולות ומסמן מטרות רוחניות נעלות. ואילו בימי ראשית הוא מזגוג, הרי שהדבר עלול חלילה להרחיק בל מעמדו הרחוק. (גם בחיי המשפחה עצמם יש לדבר משמעות רבה: שימו - לב איך יתנהג ילד שהוריו יביאוהו לגן; ביום הראשון יבכה תמרורים, בשני פחות ואילו בשלישי קולו יידום. אך זאת רק כאשר תהיה שעה קבועה להגעה ואז הוא יחוש במסגרת, אך אילו לא כן יהיה תוהו ובוהו והילד יתקשה לעכל את המעבר למסגרת - לא מסגרת החדשה). הוא אשר אמרנו: "כי תצא" - בעצם היציאה מהמסגרת הרגילה האדם נכנס למצב של "מלחמה" ועלול להיות מובס בקרב ולאבד את יציבותו הרוחנית.

חלווה מלכה

אקטואליה מזווית יהודית

חידוש עלום: 'שנה ראשונה' בקניית דירה!

'אין כזה רמב"ם', אמר לי רב של עיר חשובה, והוסיף: תראה' זכיתי ללמוד את כל הרמב"ם כמה פעמים, ולא נתקלתי מעולם ברמב"ם האומר - שיש מצוות עשה מהתורה ליהודי שקונה בית בארץ ישראל לשמוח שנה שלמה!'

הדו-שיח הזה התנהל בין הרה"ג רבי יהודה טאוב, מחבר הספר 'בית ראובן', העוסק בחיוב השמחה וההודיה בקניית בית בארץ ישראל, לרבה של עיר חשובה.

מספר המחבר שליט"א: 'הסברתי לרב שהרמב"ם המדובר נמצא בהקדמה להלכות, ולא בתוך ההלכות, וזו הסיבה שהרב לא ראה אותו'. הוא הופתע, והרב הביא את הרמב"ם בהקדמה להלכות מלכים) מצווה ומשם הקראתי: 'להיות מארס ובונה בית בנין ונוטע כרם שמחין בקניינן שנה תמימה'.

הרב ההוא שליט"א, גאון מפורסם, יצא מגדרו מרוב התפעלות, ואמר: 'ספר כזה חייבים להוציא לאור בהוצאה יפה ומהודרת ולהפיץ אותו בכל עם ישראל, כדי ללמד את הדרך כיצד קונים בית בארץ ישראל, ובאיזו שמחה עצומה צריך להיות יהודי על הזכות שנפלה בחלקו לקנות בית בארצנו הקדושה'. (ביטאון 'קול ברמה' - אלול תש"פ).

הספר החדש - 'בית ראובן', שזה עתה לאור, שופך אור על המצווה הגדולה בקנין קרקע בארץ ישראל, המוטלת גם על מי שמתגורר בחו"ל. מצוה זו, לדברי ה'אבן עזרא' כקניית חלק בעולם הבא! דהיינו, אם אדם קנה בית בארץ ישראל, וכיוון לשם מצווה, המצוה הזו ברישום בטאבו של בורא עולם, בחלקה שרשומה על שמו בעולם הבא! לא פחות! פרק מיוחד בספר עוסק בנושא 'שמחה הלכה למעשה' - 39 דרכים נפלאות כיצד לקיים את המצווה המובאת הרמב"ם לשמוח במשך שנה שלמה לאחר קנין הבית. ועוד ועוד. פרטים בדוא"ל: 8436092@gmail.com